

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 2162/21
31.1.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Јелене Стевановић, председника већа, Иване Марковић Радојевић и Радмиле Радић, у парничном поступку по тужби тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јасмина Јоксимовић, адвокат из Лајковца, Краља Петра Првог 31/а, против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Весна Јовановић адвокат из Лајковца, Кнеза Милоша 26, ради утврђења права својине по тужби и ради узнемиравања права својине, по противтужби, одлучујући по жалби туженог, изјављеној против пресуде Основног суда у Убу П 590/20 од 3.3.2021. године, у седници већа одржаној дана 31.1.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Убу П 590/20 од 3.3.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Убу П 590/20 од 3.3.2021. године, ставом првим изреке, утврђено је да је тужилац, по основу одржаја, постао власник дела катастарске парцеле број ... у површини од 0.07.80 ха у мерама и границама ближе означеним у изреци пресуде, што је тужени дужан признати и дозволити да се тужилац укњижи као власник наведене непокретности у катастру непокретности и другим јавним књигама. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован, противтужбени захтев туженог, којим је тражио да се утврди да га је тужилац неосновано узнемирио у праву својине на означеној катастарској парцели број ..., на тај начин што је дана 1.2.2020. године, без питања или сагласности туженог, у његовом одсуству, уз изричито упозорење ванбрачне супруге туженог ВВ да то не чини, узорао део парцеле туженог ... у површини од 0.07.80 ха, у мерама и границама ближе означеним у изреци пресуде, те да се тужиоцу наложи да одмах по пријему ове пресуде престане са даљим или сличним узнемиравањем туженог. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 61.150,00 динара, са законском затезном каматом почев од извршности пресуде, па до исплате.

Против наведене пресуде, тужени је благовремено изјавио жалбу из свих

законских разлога. Трошкове другостепеног поступка је тражио.

Тужилац је благовремено одговорио на жалбу туженог. Трошкове другостепеног поступка није тражио.

Испитујући пресуду у смислу одредбе чл.386 Закона о парничном поступку – ЗПП (“Службени гласник РС” бр.72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23 др. закон), Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба туженог неоснована.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде парничног поступка прописане одредбом чл.374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП-а, на које другостепени суд пази по службеној дужности. Жалбом туженог се неосновано указује да је приликом доношења ожалбене пресуде учињена битна повреда одредаба парничног поступка прописана одредбом чл.374 став 2 тачка 12 ЗПП-а, јер је изрека пресуде разумљива, не противречи сама себи ни разлозима пресуде, а у пресуди је наведено довољно разлога о битним чињеницама који су јасни и непротивречни, па нема недостатака због којих се не би могла испитати.

Према чињеничном утврђењу првостепеног суда, правни претходници тужиоца, као и тужилац су несметани држаоци спорног дела земљишта од 1955. године, када су правни претходници парничних странака - отац тужиоца ГГ и деда туженог, ДД, извршили деобу имовине ..., која је укључивала и кп. бр. ..., а која је тада имала површину од 0.42.30 ха. Ова деоба није спроведена кроз јавне књиге о евиденцији непокретности и о правима на непокретности. Катастарска парцела број ..., њива, површине од 0.42.30 ха, као и катастарска парцела ..., површине од 0.14.84 ха, биле су евидентирание као државина деде туженог ДД - ... на дан 29.10.1965. године, када је издата копија П.Л.бр. ... КО Деда туженог, ДД, је дана 22.12.1955. године поднео Реонској катастарској управи у Лазаревцу захтев, којим је тражио дељење више парцела, између осталих и катастарске парцеле број ..., у тадашњој површини од 0.42.30 ха, с обзиром да је претходно извршена деоба између њега и његовог брата - ГГ, оца тужиоца, који су одвојено живели и користили своје делове имовине. Тужиочеви правни претходници, а и сам тужилац су, још од тада, били савесни држаоци спорног земљишта, које је по стању јединствене евиденције непокретности, сада евидентирано као део кп бр. ..., која је касније формирана као парцела туженог површине 0.21.15 ха, не знајући да тај део земљишта није њихова својина, већ сматрајући је својом и понашајући се као власници према спорном земљишту. Деобом из 1955. године, правном претходнику тужиоца ГГ припао је део катастарске парцеле ..., а деоба је извршена тако да управо спорни део земљишта-део кат.парцеле ... припадне оцу тужиоца ГГ, а правном претходнику туженог припадне део кат.парцеле ... КО... Отац туженог, ЂЂ, је поставио ограду, у делу где се налази спорно земљиште односно на месту оивиченом мерама утврђеним изреком. Решењем Општинског суда у Лајковцу О 82/07 од 19.6.2007. године за наследника иза пок. ЂЂ, која се, између осталог састоји од катастарске парцеле ..., њиве, у површини од 0.21.15 ха оглашен је тужени, који се на основу истог уписао као власник предметне непокретности у Листу непокретности број ... КО ...

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, с обзиром да су правни претходници странака - деда туженог ДД и отац тужиоца ЂЂ још 1955-56. године извршили међусобну деобу имовине ... тако да предметни део означене кат. парцеле

припадне правном претходнику тужиоца, његовом оцу ГГ, као и с обзиром да је отац туженог поставио ограду на спорном земљишту, првостепени суд је оценио да су правни претходници тужиоца, а потом и тужилац, као савесни држаоци предметне непокретности најкасније 1977. године постали власници спорног дела земљишта, због чега је применом одредби члана 28. став 4. и члана 30. став 1. и 2. Закона о основама својинскоправних односа усвојио тужбени захтев тужиоца и одбио, као неоснован, противтужбени захтев туженог.

Првостепени суд је на основу изведених доказа, које је ценио у смислу одредби члана 8 ЗПП правилно и потпуно утврдио чињенично стање које се ни наводима жалбе туженог не доводи у сумњу. За своју одлуку првостепени суд је дао правилне и јасне разлоге, које у потпуности прихвата и апелациони суд, као другостепени, па пресуду детаљно не образлаже на основу овлашћења из члана 396 став 2 ЗПП.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио материјално право када је закључио да су се на страни тужиоца сагласно одредбама члана 28. став 4. и члана 30. став 1. и 2. Закона о основама својинскоправних односа стекли услови за стицање права својине дела кат. Парцеле ... у мерама и границама ближе означеним у изреци пресуде, као и када је, као последица наведеног, одбијен тужбени захтев туженог из противтужбе за утврђење узнемирења својине на истом земљишту, а зато што тужени на том делу земљишта није власник.

Неосновано се наводима жалбе туженог доводи у сумњу правилност закључка првостепеног суда у погледу оцене доказа и утврђења битних чињеница спорног односа, и тиме заправо указује да је у првостепеном поступку учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези са чланом 8. ЗПП, којим је прописано да суд, по свом уверењу, одлучује које ће чињенице узети као доказане, на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно, као и на основу резултата целокупног поступка. Наведеном одредбом установљено је начело слободне оцене доказе које подразумева одсуство законом утврђених правила, како у погледу избора доказа, тако и у погледу њиховог рангирања према доказној снази. У том смислу, слободна оцена доказа подразумева да и суд, сагласно члану 228. ЗПП, слободно одлучује које ће доказе извести ради утврђивања битних чињеница (члан 229. ст. 2, у вези са чл. 313, 315. ст. 2. и 319. ст. 1. ЗПП). У конкретном случају, првостепени суд је, поступајући у складу са наведеним овлашћењем, а имајући у виду доказне предлоге парничних странака, ценио исказ тужиоца, туженог, свих саслушаних сведока, као и писане доказе те другостепени суд нема разлога да сумња у чињенични закључак на коме је побијана одлука заснована, услед чега у првостепеном поступку није било неправилне примене одредбе члана 8. ЗПП.

Неосновани су наводи жалбе туженог да је нејасан закључак о извршеној деоби 1955/56 године на начин утврђен побијаном пресудом, а истовремено констатовао да предметни уговор о деоби од 22.12.1955. године, не може да цени као доказ релевантан за одлучивање, зато што се у списима предмета не налази прва страна означеног уговора у којој је и дефинисана подела предметних парцела, већ само друга страна.

Ово јер је првостепени суд свој закључак о спроведеној деоби извео на основу других изведених доказа, како исказа сведока, тужиоца у својству странке, тако и писаног доказа – захтева упућеног Реонској катастарској управи у Лазаревцу, којим је

тражио дељење више парцела а на основу деобе из исте године - 1955. године, које је ценио правилно у смислу одредбе чл. 8 ЗПП-а доводећи их у везу.

Неосновано се наводима жалбе туженог указује да је првостепени суд погрешно извео закључак о томе да је тужилац савесни држалац, те да је све време спорни део парцеле ... држао на основу одобрења туженог, јер је првостепени суд прихватањем дела исказа тужиоца правилно извео закључак о неутемељености ових навода, који иначе представљају понављање тврдњи изнетих током првостепеног поступка и цењених од стране првостепеног суда, између осталог и јер је утврдио да је петнаестак година пре овог спора, тужени управо тражио дозволу од тужиоца да на простору спорног дела кат. Парцеле ... прокопа канал за водоводно – канализационе и електро инсталације, што говори о основаности закључка првостепеног суда о савесности несметане државине тужиоца све до покретања овог спора.

Без утицаја на оцену правилности првостепене одлуке је навођење туженог о наводном саглашавању тужиоца са померањем фактичких граница непосредно пре подношења тужбе, а на основу премера геометра, јер исто представља понављање навода из првостепеног поступка које је првостепени суд правилно оценио неоснованим и за свој закључак дао ваљане разлоге, које и овај суд прихвата као другостепени.

Апелациони суд је ценио и остале наводе жалбе тужиоца, али их посебно не образлаже, применом овлашћења из чл.396 став 1 ЗПП-а, јер нису од утицаја на доношење другачије одлуке у овој правој ствари.

Потврђена је и одлука о трошковима парничног поступка из става трећег изреке побијане пресуде, који су тужиоцу досуђени и одмерени правилном применом одредбе чл.150, 153, 154 и 163 ЗПП-а, као и Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката важећих у време доношења одлуке.

Имајући у виду све напред наведено, одлучено је као у ставу првом изреке применом одредбе чл.390 и 401 тачка 2 ЗПП-а.

Како тужени у другостепеном поступку није успео са жалбом, на основу одредбе чл.165 у вези са одредбом чл.153 ЗПП-а, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Јелена Стевановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић